Generációs ellentét

Beülni a kocsiba és levezetni azt az ezer kilométert, vagy felülni a repülőre, vonatra és úgy megtenni ezt az utat – sokunk életének ez a részévé vált, ha találkozni akarunk hozzátartozóinkkal, ismerőseinkkel. Nem nagy ügy.

Hozzászoktunk már, tudjuk, hogy nagyjából félúton Linznél van az az ormótlan toronyépületszerűség, az autópálya mellett, aminek az esetlenségét próbálták egy felfestett oroszlánfejjel oldani, onnan már csak 500. Bécs előtt – még innen nézve – Allandnál a benzinkúthoz érdemes letérni, mert finom a *Leberkäse*, és utána, az elkerülőről szinte rárepülünk már Bécsre.

A város, ami gyerekkorunkban oly távolinak tűnt, olyan idegennek és barátságtalannak, a Mariahilfer Straße összes csillogásával és banánpavilonjával együtt, és ahová akkor egy szakadt Robúrral érkeztünk a helyiek lesajnáló tekinteteinek kereszttüzében. Onnan már csak egy ugrás, és a határon vagyunk. Sokszor, nagyon sokszor megtettük már ezt az utat, de egyre ritkábban.

Egyre több dolog kezdett minket az „új világhoz” láncolni, szorosan és könyörtelenül. Az eleinte talán nem igazán komolyan gondolt munkahely lassan komollyá vált – persze csak néhány váltás után. Az eleinte talán nem túl komolyan vett kapcsolat házasságban végződött. Sorra jöttek a gyerekek, saját ház; mindezek a dolgok vezettek oda, hogy az idegen vált otthonossá, és az eredeti otthon fénye kopott meg, távolodott, és a honvágy is lassan kihunyt.

Az otthon ott van, ahol a család van – közhelyesen hangzik, de igaz. A magyarországi házunkat már eladtuk, ha hazamegyünk, szállodákban vagy rokonoknál tudunk megszállni pár napra, és a négy gyerek sem könnyít ezen a helyzeten. Ráadásul a kölykök iskolások, csak a szünetben lehet velük elindulni, akkor, amikor a legtöbben szintén útra kelnek. Zsúfoltság az autópályán, zsúfolt program, hiszen ebbe a rövid otthon töltött időbe próbáljuk mindenkinek a meglátogatását belezsúfolni.

Azonosulás azzal, hogy a világ, amiben élünk, és a problémák, amik minket foglalkoztatnak, egészen másak, mint az otthon maradottaké. A távolság valóban eltávolít és valahogy nem igazán találjuk a helyünket már otthon. A hazamenetel az ünnepekre kényszerré és görcsöléssé válik, még a kölykök sem élvezik. Ők már részben Németországban születtek, egymás között is inkább csak németül karattyolnak, hiszen nekik az a *„napi”* nyelv, amit az iskolában használnak, a magyar otthonra marad.

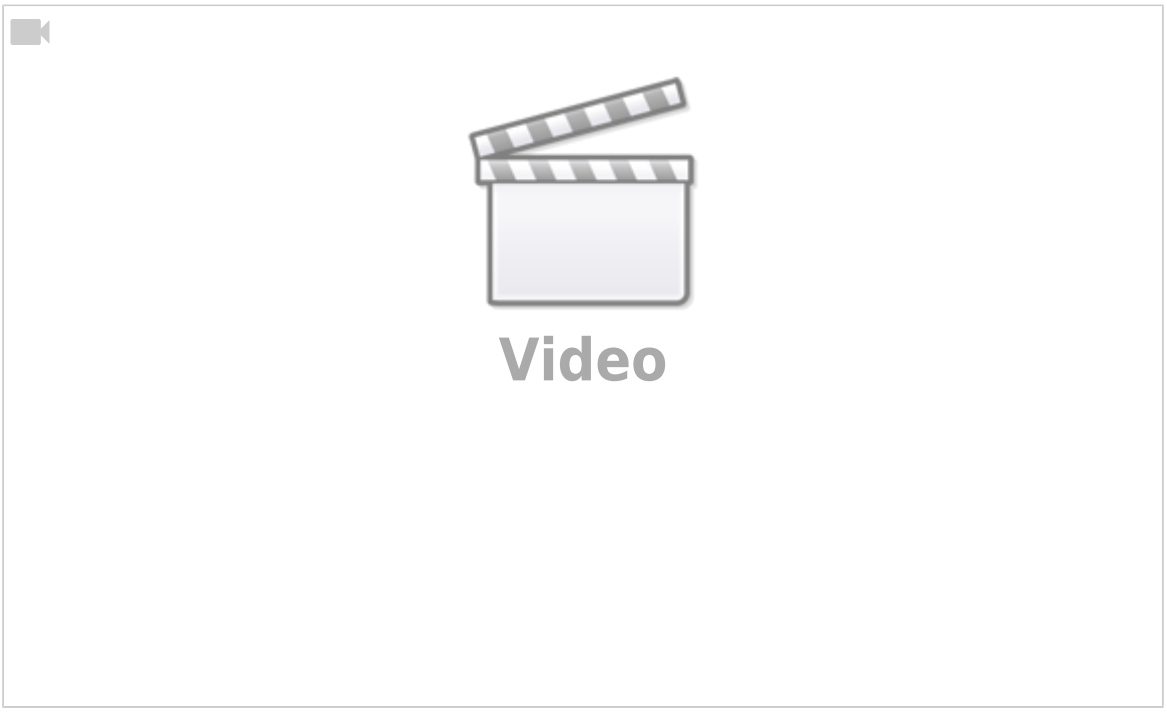
Nomeg amikor kiszabadulnak a kisbuszból az ezer kilométer után teljesen felpörögve, sáskahadként letámadva mindent és mindenkit, az például anyósoméknál rendszeresen leviszi a biztosítékot. És nem szórakoztat az átvezetett éjszaka után az sem, amikor ezek után szóvá teszik, hogy rosszul neveljük a kölykeinket.

Aztán feladtuk.

Az ünnepeket itthon és nem otthon töltjük, a kapcsolattartás eszköze a telefon és a skype marad, évente csak egyszer szánjuk el magunkat a nagy útra. Hívjuk persze az ismerősöket, hogy inkább ők jöjjenek ide, szállás van, a környék szép (*Fränkische Schweiz*) de csak ritkán vállalkoznak az útra, a szüleink meg szinte sosem. Nekik mindig van valami kifogásuk, hogy miért nem; vigyázni kell a házra, a szomszédra nem lehet rábízni a fűtést, az állatokat…

A valódi ok kimondatlan marad; az ő nemzedékük még egy kisebb világhoz szokott. A nyitott határokat ők inkább fenyegetésként élik meg, mintsem (ahogy mi is) lehetőségként. Nyilván a nyelvismeret hiánya is bizalmatlanabbá teszi őket, de sokkal inkább az, hogy tartanak az idegentől, az ismeretlentől. Otthonról Budapest messze van, Bécs meg,.. az már egy másik bolygó.

Hogy az eddigi írásom melankolikus hangulatát egy kicsit oldjam, elmondom, hogy honnan is jutott eszembe mindez: Az Edeka, szokásához hűen az idén gerillareklámmal rukkolt elő, melyet már pár millióan láttak is a Youtube-on:

Akinek nincs kedve a reklámszpotot megnézni, vagy a nyelv okoz nehézséget, összefoglalom: A bácsi otthon várja az unokákat és a gyerekeket, de mindenki lemondja a hazautazós karácsonyi találkozót. Az öreg halálhírére viszont hazatérnek, ahol a terített asztalnál várja őket az ősz bácsi, felróva nekik, hogy másként nem tudta volna a karácsonyra összehozni a családot, csak egy (valótlan) gyásztávirattal.

Úgy látszik, a Német Vasutak (DB) is elirigyelte az Edeka gerillareklámjainak a sikereit (egyébként ezekről itt már írtam, geil, nem?), és ők elkészítették a vicces, de alapvetően ütős választ a szpotra:

Felirat: *Lieber Opa, warte nicht bis sie zu Dir kommen*: Kedves nagypapa, ne várd, hogy ők jöjjenek hozzád.

Az üzenet egyértelmű, de azért szeretném megerősíteni: Kedves szüleim, apósom, anyósom, rokonaink: Ne várjátok, hogy mindig mi menjünk hozzátok. Természetesen minden költségbe beszállunk, ha gondoljátok; hogy a karácsonyt velünk tölthessétek. Immár itthon.

Ez egy elfeledett sarka a netnek, örülök, hogy sikerült elvetődnöd ide!

Továbbra is keresek megjelenési lehetőséget az írásaim számára. Ha esetleg van ötleted, oszd meg velem! Elérhetőségeim az Impresszumban találhatók.

A passport.blog jelenlegi egyetlen megjelenési lehetősége a Facebook. Ha értesülni szeretnél az új bejegyzésekről, kövesd a Bolyongó Facebook oldalt.

Ha szeretnéd a bejegyzést kinyomtatni, vagy önálló formában menteni, ennek a legegyszerűbb módja a PDF formába konvertálás. Ezt a jobb oldali, fentről negyedik (Adobe) ikonnal teheted meg.

Eddigi bejegyzések a bolyongó.hu-n

Az összes bejegyzés ABC-be rendezett indexe itt található. A blog helyekhez köthető bejegyzései a google.maps térképen is megtalálhatók: A világ valódi csodái. A mostanában a blogon megjelent írások a főoldalon jelennek meg.

2026/05/28 18:05
2015, Németország, reklámspot, kisfilm, generáció, immár itthon, megható, karácsony, DB, utazás, hazautazás

Bejegyzésmegtekintések száma: 72

From:
https://mail.bolyongo.hu/ - **bolyongó**

Permanent link:
https://mail.bolyongo.hu/doku.php?id=passport:generacios_ellentet

Last update: **2026/08/02 13:18**